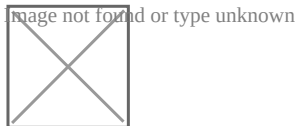

Μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης (1905 -07 Δεκεμβρίου 1991)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεράσιμος μοναχός Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος (1905-1991) (Φωτογραφία: Douglas L

Γεράσιμος μοναχός Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος (1905-1991)
(Φωτογραφία: Douglas Little) Πηγή: athosprosopography.blogspot.gr

Κατά τον ηγούμενο της ιεράς μονής Γρηγορίου αρχιμανδρίτη Γεώργιο, ο Γέροντας Γεράσιμος υπήρξε «μοναχός ταπεινός, βιαστής της βασιλείας των ουρανών, υπερορών σαρκός και των της σαρκός, προσευχητικός, πράος, γλυκύς, προσηνής, φιλόθεος και φιλόανθρωπος, διδακτικός, συγχωρητικός, ευκατάνυκτος, άγρυπνον έχων το όμμα της ψυχής, αυστηρός στον εαυτό του και συγκαταβατικός στους συνανθρώπους του».

Γεννήθηκε το 1905 στη Δρόβιανη της Β. Ηπείρου. Από τον πα-τέρα του πήρε την αυστηρότητα προς τον εαυτό του και από τη μητέρα του τη βαθιά, άδολη και ανυπόκριτη θρησκευτική ευλάβεια. Σύχναζε στην εκκλησία του χωριού του και στα εξωκλήσια των βουνών. Είχε επίδοση στα γράμματα, γιατί ήταν ευφυής και είχε καλή μνήμη. Τη βασική του μόρφωση έλαβε στον Πειραιά και την Αθήνα, όπου γνώρισε και τον άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως. Από τον Πειραιά έφυγε με πλοίο για το Άγιον Όρος το 1923.

Μετέβη στην Καλύβη του Τί-μιου Προδρόμου στη σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης υπό τον Γέ-ροντα Μελέτιο. Περί του τόπου μονασμού του γράφει αργότερα ο ίδιος: «Εις την ΒΑ υπώρειαν του αγιωνύμου και ουρανογείτονος Άθωνος, εν τη ηγιασμένη τούτου ερήμω επί φαραγγώδους κλιτύος, ευρίσκεται η Ιερά Σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης. Αύτη αποτελείται εκ δέκα ασκητικών καλυβών ή ησυχαστηρίων, ένθα αρνησίκοσμοι και λιτοδίαιτοι μονασταί, ασκούμενοι τον καλόν της κατά Χριστόν ζωής αγώνα, καλλιεργούσιν εμπόνως το γλυκύτατον μέλι της ασκητικής αρετής και ουρανίου φιλοσοφίας». Μετά ένα έτος ευδό-κιμης δοκιμής κείρεται μοναχός.

Μετά μία πενταετία αναχωρεί ο Γέροντάς του για τον κόσμο και μένει μόνος στην έρημο. Η παρουσία του Θεού τού γίνεται πιο αισθητή τότε. Μόνη παρηγοριά του η

προσευχή και η μελέτη. Μελετούσε συνέχεια, αχόρταγα, προσεκτικά. Μετά μία εικοσαετία απέκτησε μία μικρή συνοδεία καλών πατέρων. Ο μακάριος Γέρο-ντας δίδασκε και με τη σιωπή και με τον λόγο του. Τη σιωπή θεωρούσε «μητέρα σοφωτάτων εννοιών». Ο λόγος ήταν πάντα προσεγμένος, ωραίος, διδακτι-κός και ψυχωφελής. Οι φιλοξε-νούμενοι κατεγοητεύοντο από τη συνομιλία μαζί του. Θυμάμαι κι εγώ ο αρχάριος τις συζητή-σεις μας και ως λαϊκός και ως μοναχός, στο μπαλκόνι του, στο γραφείο του, στο πλοίο, στο ναό. Έλεγε: «Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέγει ότι το μό-νον το οποίον αδυνατεί να πράξει ο Παντοδύναμος Θεός είναι το να ενωθεί με τον ακάθαρτον άνθρωπον. Εις αυτό αδυνατεί».

Γεράσιμος μοναχός Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος (1905-1991) Πηγή: athosprosopogra

Image not found or type unknown

Γεράσιμος μοναχός Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος (1905-1991) Πηγή: athosprosopography.blogspot.gr

Εκεί όμως που αναδείχθηκε κι έγινε παντού γνωστός είναι η υμνογραφία του. Να πως περι-γράφει την αρχή του έργου του περί το 1926: «Όταν συνέταξα τον πρώτο κανόνα της Πανα-γίας, τον είδε ο μακαρίτης ο Γέ-ροντας ο δικός μου· ήξερε λίγα γράμματα. Πολύ ωραίος είπε. Τον πήγα στον Καλλίνικο στα Κατουνάκια. Ήταν έγκλειστος σαράντα χρόνια, με νοερά προσευχή, με θείο φωτισμό και τον συμβουλευόμουν. Λίγα γράμματα γνώριζε, αλλά είχε πείρα μεγάλη και χάρη Θεού. Άλλωστε «ερώτησον τους πρεσβυτέρους σου και ερούσι σε». Λέει ο Καλλίνικος, «είναι άριστος ο κανών, αλλά ένα σου λέω: ταπείνωση, τα-πεινοφροσύνη. Πρόσεχε καλά μην σε πολεμήσει ο διάβολος». Υμνογραφεί κατόπιν επισταμένης μελέτης και πολλής προσευχής. Λέγει πάλι ο ίδιος: «Ό,τι κάνω το οφείλω εις την προσευχήν. Προ της εργασίας θα κάνω μίαν προσευχήν

ένθερμον, αυτοσχέδιον μεν, αλλά θερμοτάτην, η οποία ενεργεί και επενεργεί και φέρει ό,τι αποτέλεσμα ωραίον φέρνει. Προσευχή, το παν. Μη στηριζόμαστε στην εξωτερικήν σοφίαν· στα μέ-τρα. Είναι ένας ψυχρός λόγος. Ο ψυχρός αυτός λόγος πρέπει να γίνει ζωντανός. Και ζωντανός θα γίνει μόνον διά της προσευχής». Το πλούσιο υμνογραφικό του έργο υπολογίζεται σε περισσότερες από 2000 ιερές ακολουθίες. Πολλοί πολλά έγραψαν περί αυτού και του έργου του και πολλοί τον τίμησαν και τον βράβευσαν γι' αυτό, τον σπουδαίο αυτόν Υμνογράφο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Όπως διηγούνται οι υποτακτικοί του είχε παρακαλέσει την Παναγία

να έχει τα λογικά του έως τέλους για να μην κουράσει κανένα. Πράγ-ματι είχε διαύγεια μέχρι την τελευταία αναπνοή του. Είπε τρεις φορές: «Άγιε Νεκτάριε, βοήθει μοι» και εξέπνευσε. Μία γλυκύτητα ήταν ζω-γραφισμένη στο πρόσωπό του, νόμιζες πως κοιμόταν γαληνά. Ανεπαύθη στις 7.12.1991. Ο βιογράφος του Γέροντας Θεόκλητος Διονυσιάτης τον χαρακτηρίζει· σεμνό και άριστο υμνογράφο, σπάνια προσωπικότητα και αληθινό άνθρωπο του Θεού. Ο αρχιμανδρίτης Γεώργιος Χρυσοστό-μου λέει ότι ο Γέροντας ήταν εξέχουσα μορφή τού αγιορειτικού μονα-χισμού, κορυφαία, διάσημη, χαρισματική και μοναδική. Έφυγε με τ' όνομα του θαυματουργού αγίου Νεκταρίου στα χείλη του, στον οποίο είχε συνθέσει μία από τις ωραιότερες ιερές ακολουθίες του.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Πάσχου Β. Π., «Υμνηπόλος εράσμιος», Ο Υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Γεράσιμος Μοναχός Μικραγιαννανίτης, Άγιον Όρος 1992. Θεοκλήτου Διονυσιάτου μοναχού, Γεράσιμος Μοναχός Μικραγιαννανίτης Υμνογράφος της Με-γάλης του Χριστού Εκκλησίας, Θεσσαλονίκη 1997. Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, Υμνήτωρ, Βέροια 2001. Χρυσοστόμου Γεωργίου αρχιμ., Ο Υμνογράφος Γεράσιμος Μοναχός Μικραγιαννανίτης και οι Ακολουθίες του σε Αγίους της Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1995. Του αυτού, Γέροντας Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, Μία σύγχρονη μορφή του Αγίου Όρους, Βέροια 2002.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ' 1984-2000 , σελ.1315-1323 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011